

Steenstrup: Man kunde forud have det paa Tølelsen, at den Paragraf i det nærværende Lovforslag, som vilde være den værste Anstødssten for, at det kunde gaa igjennem dette Thing, vilde være § 152 om Pantfætning af Løsøre. Det er mig klart, at Paragrafen, saaledes som den staar her, vanskelig vil gaa igjennem dette Thing, og jeg forstaaer tilfulde, hvor let denne Paragraf netop falder i Dinene, thi den griber ind i Enhvers Virksomhed. Paa den anden Side anerkjender jeg, at den staar i fuldstændig Harmoni med Lovforslaget i dets Helhed, og jeg kan derfor meget godt forstaa, at Kommissionen er kommen til at gjøre dette Forslag. Der som man fra Begyndelsen af skulde konstruere en Ration og en Lovgivning, siger jeg, at denne Paragraf vilde være ganske udmærket, og jeg tilstaaer, at jeg tror, den efter nogle Aars Forløb ogsaa vil være ganske fortrinlig; men det gaar med den som i sin Tid med Næringsens Frigivelse ved Næringsloven, den gaar ud over den nulevende Slægt, og ligesom Kjøbstæderne for en stor Del ere blevne uhykkelig stillede ved Næringsloven, saaledes ville mangfoldige Familier ved denne Paragrafs uforandrede Gjennemførelse i Livet blive berøvede deres eneste Kreditmiddel. Bestemmelsen vil ikke saa meget komme til at gaa ud over dem, som ville etablere sig; den vil ikke ramme dem saa haardt, men den vil navnlig komme til at gaa ud over dem, der hidtil have kunnet rejse Paaen paa Løsøre, men hvis Gjæld nu skal betales, og som ikke se sig i Stand til at faae denne Gjæld transporteret fra Kreditor over paa en Anden; disse Folk vilde være uhyre uheldigt stillede. Jeg skal derfor henholde mig til de to foregaaende Talere og henlede Opmærksomheden paa, om det ikke vilde være muligt at faae Lovforslaget til at gaa igjennem Thinget ved at indskrænke denne Paragrafs Anvendelse til Handelsstanden. De mange Indvendinger, som det ærede Medlem, der talte for mig (Alberti), fremsatte, staa for mig, hvor begrundede de end kunne være, meget mindre som hindrende for Lovforslagets Vedtagelse end som gjældende denne enkelte Paragraf. Jeg ser i det Hele paa Lovudkastet med Glæde, og jeg kan, som den første ærede Taler sagde,

til Nød stemme for det, som det foreligger, men ogsaa kun til Nød. Jeg ser gjerne, at der bliver foretaget en Del Ændringer deri, navnlig ogsaa med Hensyn til den omhandlede Paragraf, fordi jeg indser, at Loven, hvis den slet ikke bliver forandret, ikke vil blive gennemført. — Da jeg altsaa tiltræder Loven i dens Helhed, skal jeg ikke gjøre væsentlige Indvendinger imod de enkelte opstillede Principer, men da jeg ønsker Loven gennemført, skal jeg dog tillade mig at henlede Opmærksomheden paa visse Ting, som jeg ønsker ændrede, og hvis Ændring jeg tror vilde være til Gavn i det praktiske Liv. Jeg skal da først henlede Opmærksomheden paa § 45, hvori der gives en almindelig Bestemmelse, om, hvilke Personer der henhører under Handlende, og der staar da i § 46, at enhver Saadan er forpligtet til under visse Omstændigheder, at opgive sit Bo. Naar man spørger, hvem de Handlende ere, siger jeg, at selv den ubetydeligste Kurvokone, som sælger Brød eller allermindeste Bagatel, henhører under Begrebet Handlende; men sætter man derimod Udtrykket „Kjøbmænd“, saa vilde de ikke gaa ind derunder. Jeg tror nu ikke, at det vilde være praktisk rigtigt, at gennemføre som almindelig Regel, at Enhver, hvis Livserhverv bestaar i Omsætning, under visse Betingelser skulde være forpligtet til at opgive sit Bo som fallit. Jeg tror ikke, at man i det praktiske Liv er tjent med, at en Masse Smaaafolk, hvis hele Aktivformue maasse aldrig har overgaaet nogle enkelte Dalere, skulde være nødsagede til selv at erklære sig fallit, fordi de kom i det Tilfælde, at deres Aktiver tre Aar i Træk vare blevne formindskede i Forhold til Passiverne, saaledes at der omstider var naaet en Underbalance af 30 pCt. Jeg mener derfor, det er nødvendigt at indskrænke denne § 46 til at angaa rene Kjøbmænd. Naar der dernæst er foreslaaet 30 pCt. som den Underbalance, som skal være tilstede for at fremtvinge denne Falliterklæring, skal jeg henstille, om det ikke vilde være kløgest at sætte disse Procenter høiere, thi det er mig klart, ligesom det er mig vitterligt i det praktiske Liv, at mange Handlende med største Lethed kunne affordere, naar de blot tilbyde Afford i Tide. Det